

[Finansministeren.]

til skattebehovet — fastsætte, med hvor stor en procent af grundbeløbene i den valgte skala skatten skal udskrives.

Rateskalaerne angiver kun de skattebeløb, der skal pålignes indkomster indtil 20 000 kr., efter at eventuelle hustru- og børnefradrag er trukket fra. Dette hænger sammen med, at der samtidig stilles forslag om, at den del af indkomsterne, der ligger over denne grænse, i alle kommuner skal beskattes med 20 pct.

For det store flertal af skatteydere med indkomster under 20 000 kr. vil kommuneskatten som hidtil blive pålignet efter regler, der er fastsat af den enkelte kommune, og som følgelig vil kunne variere fra kommune til kommune. For skatteydere med større indkomster vil det samme gælde kommuneskatten af den del af indkomsten, der ligger under 20 000 kr.

I de fleste kommuner udskrives der nu mindre end 20 pct. af den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr. Som følge heraf vil forslaget bestemme medføre visse skatteforhøjelser for indkomstbeløb over 20 000 kr. Den deraf følgende merindtægt for kommunerne vil efter forslaget bevirke en tilsvarende nedsættelse af det beløb, der i alt udskrives på indkomstbeløb under 20 000 kr. Hvorledes denne skattelettelse fordeles på de forskellige indtægtsgupper, vil afhænge af de udskrivningsregler, som man dels hidtil har anvendt, dels fremtidig vil slutte sig til.

Disse omlægninger af indkomstskattens fordeling på de forskellige grupper af skatteydere kan imidlertid ikke bedømmes isoleret. Der er nemlig i landkommunerne en nær sammenhæng mellem ejendoms- og personbeskatningen, og det foran omtalte forslag, hvorefter ligningsforholdet erstattes af et udskrivningsforhold på højst 5, vil i mange sognekommuner medføre nedsættelse af ejendomsskatterne. I sådanne kommuner vil skatteydere, der besidder større faste ejendomme, derfor opnå lettelse i de kommunale ejendomsskatter, og disse lettelse kan — helt eller delvis — opveje de forhøjelser af indkomstskatten, som efter forslaget vil ramme indkomstbeløb over 20 000 kr.

20 pct.s reglen vil bevirke, at de bestående

forskelle i den kommunale indkomstskat for de større indtægters vedkommende vil blive formindsket til de skatteforskelle, der vil forekomme for en indkomst på 20 000 kr. Den skattemæssige tilskyndelse, som de store skatteydere hidtil har haft til at flytte til en lavere beskattet kommune, vil derfor blive stærkt formindsket, og herved er tilvejebragt en af forudsætningerne for erhvervsskattens afvikling.

Medens 20 pct.s skatten af den del af indkomsten, der overstiger 10 000 kr., efter forslaget skal gælde alle landets kommuner, er det tanken, at kun byer og visse bymæssige kommuner skal have pligt til at benytte rateskalasystemet. For de almindelige landkommuners vedkommende ville en overgang til rateskalasystemet fra det ene år til det andet i mange tilfælde kunne medføre en ret betydelig omlægning af skattebyrdens fordeling på forskellige grupper af skatteydere. Det er derfor foreslået, at disse kommuner fortsat skal kunne ligne deres indkomstskat efter de hidtil gældende regler, for så vidt angår indkomstbeløb under 20 000 kr. Dog foreslås adgangen til at foretage forhøjelser efter indkomstens kildeart nu helt afskaffet. De kommuner, hvor de hidtidige ligningsregler skal kunne bibeholdes, skal efter forslaget til enhver tid kunne vælge at gå over til rateskalasystemet, og de vil have mulighed for at lempe overgangen til en af de 5 rateskalaer ved gradvis at ændre den hidtil benyttede ligningsskala.

Efter forslaget skal rateskalaer altid anvendes ikke blot i de tre hovedstadskommuner og købstæderne, men tillige i en række bymæssige kommuner. Det gælder først og fremmest de københavnske omegnskommuner, der har den såkaldte „borgmesterordning“, og herudover alle kommuner med over 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser eller mindst 1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser. Hermed er det tilstræbt, at skatteudskrivningen i bymæssigt bebyggede områder overalt sker på grundlag af rateskalaer.

Blandt de øvrige bestemmelser i forslaget til ændring i kommuneskatteloven skal jeg blot henlede opmærksomheden på, at den andel af lønindtægter, som arbejdsgiveren kan pålægges at tilbageholde til